

Постійний пошук нових, невідомих законодавству договірних конструкцій, безперечно, має регулюватися нормами про договори відповідного типу. Тобто, до договорів, що не укладається в рамках певного не тільки виду, але і типу, необхідно застосовувати, насамперед, норми схожого типу або виду договорів, а при їх відсутності – загальні норми, що регулюють цивільно-правові договори, які містяться в ЦК України.

Підбиваючи загальний підсумок дослідження, можна сказати про те, що принцип свободи договору в сучасному цивільному законодавстві України досить послідовно реалізується та знаходить своє повноцінне нормативне втілення.

Разом з тим, на нашу думку, необхідно забезпечити достатній правовий захист договорів, що знаходяться за межами створених законодавцем моделей, адже для потенційних контрагентів це є досить важливе питання, виходячи з того, що договір є найбільш універсальною правовою конструкцією, що дозволяє задовольнити майнові інтереси приватних осіб.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
2. Романець Ю.В. Система договорів у цивільному праві Росії / Ю.В. Романець. – М. : Юрист, 2006. – 496 с.
3. Иоффе О.С. Обязательственное право / О.С. Иоффе. – М. : Госюриздат, 1975. – 880 с.
4. Карапетов А. Г., Савельев А. И. Свобода заключения непоименованных договоров и ее пределы // Вестник Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации. – 2012. – № 4.

Бойко Ірина Миколаївна

студентка 3-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Токарева В.О.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

Проблеми страхування традиційно займають у доктрині цивільного права одне з центральних місць. Так, достатньо вказати, що багато вчених у своїх працях торкалися питань договірного регулювання страхових відносин. Але фундаментального дослідження правової природи договору медичного

страхування в Україні не відбулося. Запровадження медичного страхування є досить актуальним, адже воно існує вже у безлічі цивілізованих і демократичних державах світу.

Страхування згідно зі ст. 1 ЗУ «Про страхування» – це вид цивільно-правових відносин щодо захисту майнових інтересів осіб у разі настання певних подій, визначених договором страхування або чинним законодавством, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати фізичними та юридичними особами страхових платежів і доходів від розміщення коштів цих фондів [3, с. 3]. Медичне страхування – це вид страхування населення, при якому страхова медична організація на основі страхових премій створює фонд, за рахунок якого зобов'язується фінансувати застрахованих нею громадянам медичні послуги в обсязі та на умовах, передбачених договором [5, с. 304]. Правове регулювання страхування в Україні здійснюється ЦК України, а саме главою 67, доповнення якої статтею «Застосування загальних правил страхування до спеціальних видів страхування» дало би можливість застосовувати положення цієї глави до відносин з медичного страхування, які не врегульовані на рівні спеціального закону. На сьогодні, в Україні частково створено законодавчу базу щодо запровадження медичного страхування. Зокрема, у ст. 18 Основ законодавства України про охорону здоров'я передбачено, що фінансування охорони здійснюється у тому числі за рахунок фондів медичного страхування [2]. Право на медичне страхування також встановлене у ст. 4 Основ законодавства про загальнообов'язкове соціальне страхування, але воно єдине, що залишилось не втіленим із зазначених п'яти видів соціального страхування.

Медичне страхування може здійснюватись у двох формах – добровільній – відповідно до ст. 6 ЗУ «Про страхування» це страхування на випадок хвороби, медичне страхування (безперервне страхування здоров'я) та страхування медичних витрати, іншою формою є обов'язкове медичне страхування [3, с. 4]. Протягом останніх років на розгляд ВРУ подавалось багато законопроектів про необхідність впровадження загальнообов'язкового державного медичного страхування (останній проект закону № 2462а від 30.07.2015). Та жоден з них не підтримувався, перш за все через неможливість їх фінансової реалізації.

Згідно з проектами законів суб'єктами медичного страхування є страховики – страхові медичні організації, фонди, компанії, тобто юридичні особи; страхувальники – юридичні чи фізичні особи, які є дієздатними і сплачують премії; застраховані – особи, чиє життя чи здоров'я є об'єктом страхового захисту; медичні заклади - суб'єктами господарювання у сфері охорони здоров'я, уклали відповідні договори із страховиками та самостійно забезпечують беззбитковість та мають експертів із проведення страхування; держава –

забезпечує нагляд за додержанням вимог законодавства у сфері загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування [4].

Проаналізувавши законопроекти можна побачити, що для реального запровадження медичного страхування в Україні необхідно створення спеціального Фонду, як некомерційної самоврядної організації, що буде виконувати функцію єдиного страховика у державі, як, наприклад, це є у Польщі. Хоча зі ст. 19 законопроекту № 2462а від 30.07.2015 року пропонується обов'язки фінансування накласти на Фонд соціального страхування, а всі інші джерела фінансування, включаючи благодійні та спонсорські внески повинні бути зараховані до Фонду соціального страхування [4].

Ще однією проблемою на шляху запровадження медичного страхування є неготовність медичних закладів, адже на законодавчому рівні не врегульоване питання надання платних медичних послуг.

Тому, важливою гарантією запровадження обов'язкового медичного страхування є те, що держава бере на себе обов'язок забезпечити рівний доступ до одержання необхідних медичних послуг всім громадянам незалежно від раси, віку, статі, стану здоров'я. А запровадження в Україні даного виду страхування стане можливим не лише за умови розробки якісного законопроекту його ухвалення Верховною Радою, а насамперед за умови удосконалення порядку надання медичної допомоги за рахунок коштів державного і місцевого бюджетів, оптимізації мережі закладів охорони здоров'я, підвищення страхової культури населення у сфері медичних послуг, розширення підготовки фахівців з медичного страхування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T030435.html
2. Основи законодавства про охорону здоров'я № 2801-XII [Електронний ресурс]. – 19.11.1992 р. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/16/98-вр>.
3. Про страхування : Закон України від 7 травня 1996 р. // Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К. : Парлам. вид-во, 1996. – 25 с.
4. Проект Закону України про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування, внесений на розгляд ВРУ народним депутатом А.Ф. Шипком, № 2462а від 30.07.2015 р.
5. Рудень В.В. Страхова медицина і медичне страхування / В.В. Рудень. – Львів : Облкнигдрук, 1999. – 432 с.